

Люди розійшлися по домівках — готувати вечерю, або сидіти й гомоніти, або робити що кому заманеться.

Ніде не видно ані душі, крім Ольги Ульсон. Їй вісім років, а скоро буде дев'ять. Вона йде від своєї подруги Евеліни, яка вміє пекти мафіни. Цієї миті Ольга чимчикує в бік вулички Бастугатан, де вона мешкає в білому будинку.

Дорогою додому вона заходила в крамницю й купила молока. Увечері мама зварить для неї гарячий шоколад. Ольга завжди випиває чашку перед сном, бо хоче вирости здоровою й сильною.

На сходах, що ведуть під гору, Ольга зупиняється подумати. Може, вона ще встигне завернути на ігровий майданчик і крутнутися кілька разів на перекладині?

Атож, встигне.

Потім вона йде до гойдалки.

Як же Ольга любить гойдатися!

Коли б хто-небудь цієї миті попросив Ольгу замовити бажання, вона замовила б собі власну гойдалку! Таку, як була в її мами в дитинстві. Не з шиною, як ця, а з дерев'яною дощечкою. І була б вона підвішена не на стовпах, а до гілки на дереві, високо над землею.

Мама казала, що коли гойдаєшся на такій гойдалці, то, здається, линеш понад землею, як вітер.

От би й собі мати таку гойдалку!

Або тата...

Щоправда, тато в неї є. Мама казала, його звати Ентоні і він оперний співак.

Але Ольга ніколи його не бачила. І не розуміє чому. Мама не дуже хоче пояснювати. Тільки й каже, що він живе в Англії і йому доводиться багато мандрувати, як і всім оперним співакам.

— Годі розпитувати! — врешті-решт каже мама.

Іноді Ольга так докучає їй своїми розпитуваннями, що мама аж дратується.

Якось Ольга спитала маму, як їй упізнати тата, якщо вона десь випадково його зустріне. Тоді мама

вийняла зі свого записника фотографію й пришпилила її в кухні на стіні.

Тепер фотографія Ентоні з рудим волоссям і блискитими очима висить у кухні над канапою, і він щодня їм з неї усміхається.

— Там йому й місце! — сказала мамина сестра Естер, побачивши фотографію.

Вона часто до них навідується. Та й Ольга з мамою теж заходять до Естер, її чоловіка Фредрика та Ольжиної двоюрідної сестрички Августі. Вони мешкають зовсім поруч.

Ользі та мамі зовсім не треба до них їхати. Можна просто пройти по Маріябергет до великого червоного будинку, що схожий на замок. Там у тітки Естер велике помешкання з краєвидом на затоку і тринадцять дзвіниць.

А от в Ольги й мами вдома тісно. У них усього-навсього одна кімната й кухня. За більше помешкання їм нема чим платити, бо Ольжина мама письменниця, а на те, щоб написати книжку й отримати за неї гроші, йде дуже багато часу.

Але хіба то має значення, що в тебе тісне помешкання? Важливо мати дах над головою, завжди каже мама.

А ще мати ігровий майданчик неподалік і бачити місяць із кухонного вікна, завжди каже Ольга.

Ось про що вона думає, сидячи на автомобільній шині й дивлячись на місяць. Цього вечора він схожий на велике вухо.

— Ану, послухай, велике вухо! — каже вона, зводиться на ноги і розгойдується. — У моєї мами в животі дитина! Немовля, яке хоче народитися, хоч це ще дуже передчасно. Тож їй треба обачно поводитися. Так обачно, як пташці, що висиджує яйця. Через те я тепер сама ходжу по молоко.

Вона гойдається повільніше.

— І не тільки по молоко. Я ношу додому все, що треба. Коли б я мусила обрати тільки одне бажання, то все-таки вибрала б тата. Щоб він ходив купляти нам продукти.

Потім вона зістрибує з гойдалки і біжить додому.

Мама рада, що Ольга вже прийшла.

— Де ти так барилася? — питає вона.

— Я заходила до Евеліни, — відповідає Ольга і ставить молоко в холодильник. — А тоді повернула на ігровий майданчик.

Вона сідає на ліжко і гладить мамі живіт.

Раптом мама завмирає.

— Що таке? — питає Ольга.

— Дитя, — зойкає мама. — Здається, воно зараз народиться!

Я мушу їхати в лікарню й просити, щоб його зупинили!

— А вони зуміють?

— Там є ліки. Ольго, сонечко, дзвони тітці Естер! Нехай хутко сідає в авто і їде сюди!

Ольга бере мамин телефон і телефонує тітці.

Потім усе відбувається блискавично.

Тітка Естер на шаленій швидкості
везе їх до лікарні невідкладної допомоги.

Відразу ж з'являється медсестра з кріслом на колесах
і допомагає мамі в нього сісти.

— Можна мені з нею? — питає Ольга.

— Ні-ні. Треба поспішати, — від-
повідає медсестра і кудись котить
крісло з мамою.

Ользі на очі навертаються сльози.

— А де я буду?

Тітка Естер обіймає її за плечі.

— Звісно, в нас.

— Доки?

— Хтозна, — схвильовано
відповідає тітка Естер.

— Я пробуду у вас цілий вечір?

— Мабуть, довше.

Ольга торопіє.

— Але ж я не ночуватиму у вас?

Либонь, тітка Естер знає, що Ольга може заснути
лише у своєму ліжку.

Щоразу, коли вона лишалася ночувати у своєї по-
други Евеліни, в неї нічого не виходило. Тільки-но
Евеліна засинала, мамі доводилося приходити заби-
рати Ольгу додому. Хіба мама не розповідала цього
тітці Естер?

— Усе буде гаразд, — каже тітка Естер, коли вони
сідають в авто.

Це стається ввечері першого березня.

Ольжина мама потрапляє до лікарні, і Ольга по-
винна побути у своєї тітки.

